Oğlan ve Gizli Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Gizli Kaz

Ebru Mina TOMURCUK

Akçaağaç Çiftliği'nde Theo adında bir oğlan yaşardı. Saman gibi diken diken dağınık kumral saçları ve her şeyi fark eden parlak yeşil gözleri vardı. Kırmızı gömleği hep tozlu, bir askısı da hep gevşek sallanırdı. Theo'nun en çok fark ettiği şey Greta adlı kazdı. Eski kulübenin yakınına gelen herkese vaklardı.

Greta iri ve tombuldu; beyaz tüyleri, yumuşak gri kanat uçları vardı. Boynunda soluk kırmızı bir kurdele gevşekçe sallanıyordu. Çocuklar kulübenin yanından koşup geçtiğinde kanatlarını iyice açıp vaklardı: 'Vak! Vak! Uzak durun!' Çocuklar onu çiftliğin en huysuz kazı sanırdı. Theo nedenini merak ederdi.

Güneşli bir sabah Theo çitin üstüne oturup izledi. Küçük bir kız kulübeye doğru seke seke gitti, Greta onu kaçana kadar vakladı. Bir çiftçi yaklaştı, Greta yine vakladı. Theo başını yana eğdi. Greta kötü görünmüyordu. Endişeli görünüyordu. Koyu yuvarlak gözleri durmadan kulübenin kapısına kayıyordu. 'Neyi saklıyorsun?' diye fısıldadı Theo.

Theo, Greta su içmek için gölete paytak paytak gidene kadar bekledi. Sonra parmak uçlarında kulübeye gidip kapıdaki çatlaktan baktı. İçerisi tozlu ve sessizdi. Her yerde eski oyuncaklar vardı: tek düğme gözlü yamalı bir oyuncak ayı, ahşap bir tren, yün saçlı bez bir bebek ve kırmızı bir topaç. Oyuncak ayının yanında küçük bir şey kıpırdadı.

Theo kapıyı azıcık itti. Küçük kahverengi bir fare arka ayakları üzerinde duruyordu; üstünde küçük mavi bir düğme dikilmiş kumaş artığından bir önlük vardı. Arkasında, üç yavru fare tozlu bir trenin altından bakıyordu. 'Aa!' dedi Theo. 'Siz burada mı yaşıyorsunuz!' Anne Fare başını salladı. 'Lütfen kimseye söyleme,' diye yumuşacık ciyakladı.

Tam o sırada kulübenin kapısında yüksek bir 'VAK!' yankılandı. Greta kanatlarını koruyucu biçimde açarak içeri daldı. Theo'nun içeri süzüldüğünü görmüştü. 'Vak! Vak!' diye bağırdı, Theo ile farelerin arasına dikilerek. Theo ellerini kaldırdı. 'Onlara zarar vermeyeceğim,' dedi yumuşakça. 'Söz veriyorum.' Greta yavaşladı ve ona baktı. Koyu gözleri yuvarlak ve temkinliydi.

Greta kanatlarını indirdi ve alçak, gürültülü bir vaklama çıkardı. Anne Fare öne koştu. 'Greta bütün kış bizi korudu,' diye açıkladı. 'Küçük yuvamızdan gürültülü ayakları uzak tutmak için vaklıyor.' Theo'nun ağzı açık kaldı. 'Demek sırrın buymuş!' dedi. Greta ona göz kırptı ve başını salladı, neredeyse onaylar gibi. Çilli burnu gülümsemeyle kırıştı.

Theo kayıp oyuncak yığınının yanına diz çöktü. Ayının yamaları solmuş, bebeğin yün saçları dolaşmıştı. 'Bunlar nereden geldi?' diye sordu. 'Çocuklar eşyalarını kaybediyor,' dedi Anne Fare. 'Rüzgâr onları buraya savuruyor ya da geride kalıyorlar. Greta küçük olanları bizi sıcak tutsun diye buraya getiriyor.' Ahşap tren ve bebek, ayının yanında gururla duruyordu.

Theo cereyanlı kulübeye göz gezdirdi. Soğuk rüzgâr çatlaklardan ıslık çalıyor, oyuncaklar tozdan nemliydi. 'Burası hiç de sıcacık değil,' dedi. 'Farelerin daha sıcak bir yuvaya ihtiyacı var.' Greta onaylayarak vakladı. 'Ve oyuncaklar sahiplerine geri dönmeli,' diye devam etti Theo. 'Eminim biri bu ayıyı özlüyordur.' Küçük düğme göz parlar gibi oldu.

Theo eve koştu ve ahşap bir sandık, yumuşak saman ve eski bir yün atkıyla döndü. Greta samanı gagasında taşıdı, bir tutam bir tutam. Birlikte sandığı sıcacık ve rahat olana kadar döşediler. Anne Fare minik patilerini çırptı. 'Bu bir saray!' diye ciyakladı. Yavru fareler neşeyle ciyaklayarak samanın içine yuvarlandı.

Sonra Theo kayıp oyuncakları toplayıp küçük kırmızı bir el arabasına yükledi. Greta gururla yanında paytak paytak yürüdü, Anne Fare de üstteki yumuşak atkının üzerinde gitti. Theo köy meydanına yürüdü ve seslendi: 'Kayıp oyuncaklar! Kayıp oyuncaklar, gelin bakın!' Çocuklar tek tek, gözleri kocaman, koşup geldi. 'Benim ayım!' diye bağırdı bir kız, tek gözlü ayıya sarılarak.

Bir oğlan ahşap treni görünce sevinçle bağırdı. Küçük bir kız bez bebeği usulca aldı ve yün saçlarını düzeltti. 'Sonsuza dek kayboldu sandım,' diye fısıldadı. Kırmızı topaç da sahibine dans ederek döndü. Greta hepsinin ortasında duruyor, neşeyle vaklıyordu. Çocuklar ona baktı. 'Greta?' dediler. 'Huysuz Greta?'

Theo güldü ve başını salladı. 'Greta hiç de huysuz değil!' dedi. 'Kulübedeki fareleri koruyordu. Onları güvende tutmak için vaklıyor!' Çocuklar soluk kırmızı kurdeleli tombul beyaz kaza baktı. Birden Greta hiç de huysuz görünmedi. Aynı anda hem iyi kalpli, hem gururlu, hem de biraz utangaç görünüyordu.

O öğleden sonra herkes yardım etti. Çocuklar yeni sandık evi kulübenin rüzgârdan korunaklı sıcacık bir köşesine taşıdı. İçini samanla ve yumuşak atkıyla doldurdular. Anne Fare ve yavruları içeri kıvrıldı, sıcacık ve mutlu. Theo Greta'nın boynuna yeni bir kurdele bağladı. 'Artık herkes sırrını biliyor,' dedi ve Greta yumuşak, mutlu bir vaklama çıkardı.

O günden sonra çocuklar kaçmak yerine Greta'yı ziyarete geldi. Ona ekmek parçaları getirdiler ve fareler sıcacık yuvalarında uyurken sessizce oturdular. Theo ve Greta en iyi arkadaş oldular. O, başkalarının gözden kaçırdıklarını fark etmeyi öğrendi; o da bazı ziyaretçilerin iyi kalpli olduğunu öğrendi. Kulübe bir daha hiç sessiz ve yalnız kalmadı.

Bazen işler göründüğü gibi değildir. Vaklayan bir kaz aslında nazik bir yardımcı olabilir. Tozlu bir kulübe minik dostları ve unutulmuş hazineleri saklayabilir. Theo, dikkatle bakmanın ve nazikçe sormanın huysuz bir yabancıyı arkadaşa dönüştürebileceğini öğrendi. Ve Akçaağaç Çiftliği'nde herkes, görünüşlerin yanıltıcı olabileceğini ve dostluğun şaşırtıcı yerlerde bulunabileceğini öğrendi.